

Fæster maa siges at have opført og saaledes paa en Maade at være Eier af nye Bygninger, der have forøget Gaardens almindelige Handelsværdi som Aulsgaard, eller paa anden Maade at være lodtagen i en Deel af Eiendommens Værdi paa Grund af den væsentlige Forbedring af samme, som er nedlagt i Torden ved hans Arbejde, saa skal hans Bo have Erstatning derfor efter Taxation paa den Maade, som der nærmere fastsættes. Det, som her er Spørgsmaal om, er noget Tilsvarende, forsaavidt her er Tale om Erstatning til Bygningernes Eier for den Deel af den hele Eiendoms Værdi, som repræsenteres af Bygningernes og Grundens Betydning for den hele Eiendom. Men man kunde maaffee ogsaa gaae en anden Vej, navnlig ved at lade Taxation finde Sted paa den Maade, der blev bragt i Forslag af det Udvalg, jeg tidligere har tilladt mig at nævne. Jeg skal ikke nærmere gaae ind paa det da gjorte Forslag; jeg kan henvise de ærede Medlemmer til Anhanget til Rigsdagstidenden for Sessjonen 1861—62. Der er i dette Udvalfts Paragrafer nærmere opstillet Regler om, hvorledes Taxationskommissionerne skulle sammensættes, og de Regler, som Kommissionerne ved Taxationen skulle følge. — Jeg tillader mig altsaa at henstille disse Bemærkninger til det ærede Things og navnlig den ærede Forslagsstillers velvillige Overveelse. Jeg nærer det Haab, at forsaavidt man maatte finde det af mig Anførte rigtigt, saa vil det ikke være forbundet med større Vanskeligheder at gennemføre Sagen, ordnet paa det Grundlag, som jeg har antydet, end det vil være at gennemføre Forslaget, som det er kommet fra den ærede Forslagsstillers Side.

J. M. Hansen: Jeg maa anerkjende den ærede sidste Talers Omhu ved denne Leilighed og i det Hele den Omhu og Interesse, han har vist for dette uheldige Forholds Afsløsning i alle de Sessjoner, hvori dette Spørgsmaal har været til Forhandling, og jeg har derfor, med stor Glæde hørt, hvad han har hi-

træet om Indholdet af Lovforslaget. Naar han meente, at mit Forslag gik for vidt, saa skal jeg strax bemærke, at efter min Opfattelse gaaer hans Forslag meget videre; jeg har ikke turdet gaae saa vidt som han. Jeg har nemlig den Bevisfæthed, at man under Behandlingen af Loven af 19de Februar 1861 ikke havde nogenstomhelst Tanke om at lade det her omhandlede Gods komme ind under Loven; men naar man fulgte den sidste ærede Talers Anviisning, kom det desuagtet for en meget væsentlig Deel til at gaae ind under Lovens Omraade, uden dog at komme ind derunder i sin Heelhed. Dette har været min Betragtning ved ikke at slutte mig til det af den ærede Taler Anførte, hvilket han, — hvad jeg troer, at han ikke vil misstjende eller tage mig ilde op, at jeg oplyser, — allerede privat har udtalt for mig som sin Mening. Jeg har dernæst ogsaa sagt mig selv, at jeg for mit Vedkommende ikke vil udsætte mig for den Indvending, at jeg vilde bevare for Jæsterne de Fordele, der i hin Lov vare givne dem, medens jeg søgte at stjæde bort, hvad der kunde være til Skade for dem. Jeg fra min Side vil ikke udsætte mig for at blive beskylt for en saadan Partifæthed, og det er derfor, at jeg i det Hele taget har troet at stille mig fuldstændig upartist ved denne lille Lovs Indbringelse, naar jeg, ved Siden af at søge at give dem disse Fordele, ikke vil stjæde fra dem de Forpligtelser, der ere forbundne dermed. Det er denne Betragtning, der har ledet mig til at stille Forslaget saaledes, som jeg har stillet det. Jeg skal heller ikke nægte, at det for mig har været et væsentligt Hensyn, at Lovforslaget i denne Stikelse vil gaae hurtigst og lettest igjennem Rigsdagen, og dette er af en saadan Vigtighed for de Vedkommende, at Udsættelsen af Afgjørelsen vil være omtrent det Samme, som at lade dem blive underkastede den Uretfærdighed, som de ere udsatte for. Disse væsentlige Hensyn gjøre, at jeg foretrækker mit Lovforslag i den Stikelse, hvori det er indbragt. Naar